
Papp Dénes

HÚSKOMBINÉ

Hűtőházi rakodóként először az üvegszemű csontozóval találkoztam, aztán egy pöttöm emberrel, aki mindenkinek úgy köszönt, hogy *fi-ga-mo*. Az ördögien fekete tiszalúci egy rúd olasz felvágottat felezett el velem, úgy haraptuk, akár az almát. Egyik éjszaka műszakban kartondobozokon aludtunk, mellettem egy nagy bajuszú kamionos és egy cigány képviselő horkolt. Egyszer segítettem családosoknak szűzermét kicsempészni karácsony előtt, a fagyott húst rászalagoztam a testükre.

Mígnem a kollektív szerződés módosítása mindent megváltoztatott. Összeszokott műszakunk nem írta alá, hogy féléves bérével legyen felelős a raktárkészletért, ezért menesztettek minket. A leszámolást követően behúzódtunk a vasútállomás környéki kocsmákba, volt, aki keserűt ivott, volt, aki utolsó bérét játszotta el egy játékgépen. Majd a felmálházott és dülöngélő társaság a belváros felé indult, hogy ajándékot vegyenek a teherliftes lányának, de oda már nem követtem őket.

TEJÚT

A rendelésfelvételi osztály kaotikus délelőttjein a szökőárként beérkező hívásmennyiség folyamatos jeladásra készítette a telefonokat, a faxok megállás nélkül öltötték ki fekete-fehér papírnyelvüket, az irodai dolgozók pedig, mint megannyi virtuóz zongoraművész, a fülükhöz tartott kagylóból áradó igényeket számokká alakítva, szédítő iramban ütötték a billentyűzetet. Délután a szállítóleveleket nyomtató gépek kattogásától és a sofőrök hangjától volt hangos az épület, ahol először ettem csülköt pékné módra.

Miután a tejjüzem titkárává választott, egy emelettel följebb kellett költöznöm, hogy ott ücsörögjek ablaktalan posztomon. Felsőbb utasításra munkám része lett, hogy rendszeresen letöröljem az igazgatói szoba kilincséről az ujjlenyomatokat. Aztán egy nap, amikor saját helyemre kellett volna álláshirdetést megfogalmaznom, kivettem táskámból az egy hete ott lapuló felmondásomat.

Novák Éva

AZ ELSŐ HÓRA

Leesett az első hó.
Az utcán az autókat belepte.
Ha nem jegyezted meg, hol parkoltál,
mielőtt esni kezdett, olvadásig
nem találsz meg a sajátod.
Félelmed is összetéveszthető
mások félelmével, de ne hagyd.
Ragasszodj saját félelmedhez,
így nem maradsz egyedül sohasem.
Sem hóeséskor, sem olvadáskor.

RÉGIEK

Kivénhedt diktátorok aranykorában
már nem mi voltunk az éljenző tömeg,
abban bíztunk, a vakhit elkerülhet,
hozzánk szegődnek holmi kételyek.
De aki sokáig él, mindegyik színt látja
és mindegyiknek a fonák színét,
„elzúgtak forradalmaink” – motyogja,
keresve a szürke komplementerét.
Rezervátumba úznak a tapasztalások,
vicclapot járathatnánk, ha a humor megélné itt,
antikváriumok dohos polcain és sercegő
muzeális adókon keressük sosem volt